

مولوی، دیوان شمس، شماره ۱۶۶

چمنی که تا قیامت گل او به بار بادا
صنمی که بر جمالش دو جهان نثار بادا

ز بگاہ میر خوبان به شکار می‌خرامد
که به تیر غمزه او دل ما شکار بادا

به دو چشم من ز چشمش چه پیام‌هاست هر دم
که دو چشم از پیامش خوش و پرخمار بادا

در زاهدی شکستم به دعا نمود نفرین
که برو که روزگارت همه بی‌قرار بادا

نه قرار ماند و نی دل به دعای او ز یاری
که به خون ماست تشنه که خدای یار بادا

تن ما به ماه ماند که ز عشق می‌گدازد
دل ما چو چنگ زهره که گسسته تار بادا

به گداز ماه منگر به گسستگی زهره
تو حلاوت غمش بین که یکش هزار بادا

چه عروسیست در جان که جهان ز عکس رویش
چو دو دست نوعروسان تر و پرنگار بادا

به عذار جسم منگر که بیوسد و بریزد
به عذار جان نگر که خوش و خوش عذار بادا

تن تیره همچو زاغی و جهان تن زمستان
که به رغم این دو ناخوش ادا بهار بادا

که قوام این دو ناخوش به چهار عنصر آمد
که قوام بندگانت بجز این چهار بادا